Р Е Ш Е Н И Е
№ 42019

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **5291** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Г. В., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], ул. „6-та“, [жилищен адрес] подадена чрез адв. С. З. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2093556/21.04.2026 г., издадена от Д. Е. Г. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ , подб. „дд“ ЗДвП на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“. Отнето е СУМПС №[ЕИК].

Жалбоподателят твърди, че заповедта е постановена при съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и е необоснована. Сочи, че на 21.04.2026 г. е потеглил от паркинг и по [улица]се е движил към [улица], за да завие наляво към [улица]. Подал повече газ, за да навлезе в кръстовището преди друг автомобил, и поради мократа от дъжда настилка задната част на автомобила леко поднесла, след което той незабавно го изправил. Поддържа, че нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП може да се извърши само при пряк умисъл, който се извежда от многократни и последователни маневри. Такива не са описани, а мократа настилка изключва умисъла. Според жалбата описаната в АУАН посока на движение („от [улица]към [улица]) е невярна и това ограничава правото му на защита. Сочи още, че АУАН и заповедта не съдържат описание на нарушението от обективна и субективна страна (чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН). Твърди, че мярката е наложена при неустановена отговорност в нарушение на чл. 4 и чл.

6 АПК и е несъразмерна. Иска отмяна на заповедта, а при условията на евентуалност – намаляване на срока на мярката. Претендира разноски. Представя съдебна практика.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В молба от 20.10.2026 г. чрез процесуалния си представител адв. З., поддържа жалбата и моли съда на отмени обжалвания административен акт, като присъди сторените по делото разноски, за което прилага списък..
Ответникът – младши автоконтрольор Д. Е. Г. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд – София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 21.04.2026 г. мл. автоконтрольор Д. Е. Г. съставил на жалбоподателя АУАН серия GA № 5192717/21.04.2026 г. в присъствието на свидетеля А. А. С. – свидетел при установяване на нарушението. Според акта на 21.04.2026 г., около 20:25 ч., в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлява личния си лек автомобил „Б. 318И“ с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица]използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Това се изразява във форсиране на двигателя, превъртане на задните задвижващи колела и поднасяне на задната част на МПС по посока на движението му първо надясно, после наляво, като с тези действия застрашава останалите участници в движението. Нарушението е квалифицирано по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Иззети са СУМПС №[ЕИК] и СРМПС № [ЕИК]. Актът е подписан от жалбоподателя и му е връчен на 21.04.2026 г.
Въз основа на акта на същата дата е издадена оспорената ЗППАМ № GPAM -2093556/21.04.2026 г. Тя възпроизвежда фактическото описание от АУАН и приема, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ ЗДвП. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 21.04.2026 г. Със самостоятелна ЗППАМ № GPAM -2093557/21.04.2026 г. по чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП е спрян от движение и автомобилът му за срок от 3 месеца. Тази заповед не е предмет на настоящото производство.
С молба от 22.06.2026 г. жалбоподателят е представил по делото справка от НИМХ изх. № ОД-08-1065-2/19.06.2026 г Според справка на Националния институт по метеорология и хидрология изх. № ОД-08-1065-2/19.06.2026 г., в района на [улица]/ [улица]на 21.04.2026 г. между 09:00 ч. и 18:40 ч. е валял дъжд. От 18:40 ч. до 21:00 ч., включително около 20:25 ч., валежите са в процес на спиране, но от време на време все още слабо преръмява. Земната повърхност е влажна, температурата на въздуха е около 8 °C.
Към административната преписка са приложени Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-14223/23.12.2024 г. на директора на СДВР. С последната Д. Е. Г. е преназначен на длъжност „младши автоконтрольор I степен“ в 01 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Пътен контрол и организация на движението“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от адресата на акта срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол по силата на чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Заповедта е връчена на 21.04.2026 г., а жалбата е подадена в съда на 04.05.2026 г., т.е. в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК., поради което е допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като не се ограничава с доводите на жалбоподателя.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена за служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12686/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Издателят на заповедта заема длъжност „младши автоконтрольор“ в отдел „Пътна полиция“ при СДВР и попада в кръга на оправомощените лица. Посочването в ЗППАМ на номера на заповедта за оправомощаване като „513з-12086“ при съвпадаща дата е очевидна техническа грешка и не поставя под съмнение компетентността. Заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на териториалната му компетентност.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Фактическите основания са изложени чрез конкретно описание на мястото, времето и действията на водача: форсиране на двигателя, превъртане на задните колела, последователно поднасяне на задната част надясно и наляво и застрашаване на останалите участници в движението. Посочени са и правните основания. Описанието е достатъчно, за да разбере адресатът защо е приложена мярката и да организира защитата си, както той в действителност е сторил. Възражението за липса на мотиви е неоснователно.

Неоснователно е и възражението за неточно описана посока на движение. Според АУАН и заповедта водачът се е движил по [улица]и маневрата е извършена на кръстовището с [улица]. Според самия жалбоподател той се е движил по [улица]към [улица], за да завие наляво към [улица]. Улицата, кръстовището и времето съвпадат, а посочването на улиците, между които е разположен участъкът, не създава съмнение кое деяние е описано. Не е налице разминаване, което да е довело до незаконосъобразност на акта или да е засегнало правото на защита. Изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН се отнасят до съдържанието на АУАН и наказателното постановление. Тяхното спазване подлежи на проверка в административнонаказателното производство, а не в производството по оспорване на ПАМ.

Спецификата на мерките по чл. 171 ЗДвП изключва задължението на органа да уведомява предварително адресата по чл. 26, ал. 1 АПК, тъй като те се прилагат незабавно с оглед преустановяване на нарушението и предотвратяване на последиците от него. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „дд“. ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Чл. 175а, ал. 1 ЗДвП санкционира, наред с другото, водач, който използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, в нарушение на забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Мярката е с превантивен и обезпечителен характер. Тя не е административно наказание и цели да осуети възможността водачът да извърши други подобни нарушения до приключване на административнонаказателното производство. Затова фактическият състав за прилагането ѝ включва установяване на поведение на водача, което съставлява нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. Изрично законът обвързва действието ѝ с „решаването на въпроса за отговорността“. Окончателната преценка за извършване на нарушението и за вината на дееца, включително за формата на вината, се прави в административнонаказателното производство по ЗАНН, а не в

настоящото. Затова възражението, че мярката е приложена при неустановена по надлежния ред отговорност, е неоснователно. Именно такава е хипотезата, предвидена от законодателя, и тя не противоречи на чл. 4 и чл. 6 АПК.
В настоящото производство фактите, обуславящи прилагането на мярката, се установяват с АУАН серия GA № 5192717/21.04.2026 г. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Тя обхваща фактите, възприети непосредствено от актосъставителя и свидетеля при осъществения контрол – конкретните действия на водача на кръстовището. Тежестта да опровергае констатациите е на жалбоподателя, но той не ги е опровергал.
Справката от НИМХ установява, че около 20:25 ч. валежите са били в процес на спиране, със слабо преръмяване и влажна земна повърхност. Тези данни не опровергават описаните в АУАН действия и не ги правят невъзможни. Те само установяват условията, при които водачът е управлявал. Влажната настилка не изключва умишлено форсиране на двигателя и превъртане на задните колела, а увеличава опасността от такова поведение за останалите участници в движението. Самият жалбоподател в жалбата признава, че при навлизане в кръстовището е подал газ, за да мине преди друг автомобил, и че задната част на автомобила е поднесла. Според АУАН поднасянето не е еднократно, а последователно – първо надясно, после наляво – и е съпроводено с превъртане на задните задвижващи колела. Описаният начин на управление надхвърля обичайното потегляне и съответства на поведението, забранено от чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Цитираните от жалбоподателя съдебни актове са постановени по административнонаказателни дела, при различна фактическа обстановка и доказателствен материал. Те не обвързват съда и не налагат различен извод.
Следователно към датата на издаване на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „дд“ ЗДвП. Органът действа в условията на обвързана компетентност и при установяване на предпоставките е длъжен да приложи мярката.
По отношение на съразмерността и евентуалното искане за намаляване на срока, продължителността на мярката не е определена от органа по преценка, а следва пряко от закона. Мярката действа до решаване на въпроса за отговорността на водача, но не повече от 12 месеца. Посочването на 12 месеца в заповедта възпроизвежда законовия максимум и не е определен от органа срок. Мярката ще прекрати действието си с решаването на въпроса за отговорността, ако това стане преди изтичането на 12 месеца. Законодателят е преценил съразмерността на мярката с оглед значимостта на защитения интерес – безопасността на движението. Органът не разполага с оперативна самостоятелност да определи по-кратък срок и съдът няма основание да изменя заповедта по чл. 172, ал. 2 АПК. Обстоятелството, че жалбоподателят няма отнети контролни точки, както и твърдените затруднения в трудовата му дейност, не са релевантни за законосъобразността на акта. Евентуалното искане е неоснователно.
Заповедта съответства и на целта на закона – да се преустанови възможността водачът да извършва подобни нарушения до решаване на въпроса за отговорността му.
По изложените съображения оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора разноски на ответникът се дължат сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ .
Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 –ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. В., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2093556/21.04.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. Със заповедта на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „дд“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.
ОСЪЖДА Д. Г. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР сумата от 102,26 (сто и две евро и 0,26 евроцента) евро – юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.